

Андрей Фурсов

ВОДОРАЗДЕЛ

Бъдещето, което вече настъпи

София, 2021

АНДРЕЙ ФУРСОВ
ВОДОРАЗДЕЛ
Будущее, которое уже которое наступило

© А.И. Фурсов

„Катехон“ е импринт на издателство „Изток-Запад“.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Ива Николова, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0899-3

АНДРЕЙ ФУРСОВ

**ВОДО-
РАЗДЕЛ**

— **БЪДЕЩЕТО, КОЕТО ВЕЧЕ НАСТЪПИ** —

Превод от руски
Ива Николова

КАТЕХОИ

КАТЕХОН

Водещ редактор
проф. Иво Христов

№ 1	Клаус Шваб	<i>Капитализъм на заинтересованите</i>
№ 2	Николай Вавилов	<i>Некоронованите крале на червен Китай</i>
№ 3	Иво Христов	<i>Не пожелахте да чуете</i>
№ 4	Джоузеф Плъмър	<i>Тайните структури на властта</i>
№ 5	Димитър Събев	<i>Маркетинг, потребление и икономически растеж</i>
№ 6	Андрей Фурсов	<i>Водораздел</i>

Съдържание

Предговор	7
Водоразделът	15
Върху руините на обичайния свят	31
Гудбай, Америка?	41
Необуржоазията, или конниците на капиталистическия апокалипсис	67
Залезът на Европа	99
Глобализацията и „Киндафрика“	164
Карл Маркс – 200 години по-късно	214
Русия на 100-годишния юбилей	247

Водоразделът

*Праци земята като лешник кух,
като треска се цепи бронята...*
(песен от филма „Последният инч“)

1

ПОВЕЧЕТО ХОРА ТЪЙ или иначе усещат – пред очите ни приключва една епоха или, по-точно, няколко епохи едновременно. Дебелата времева линия преминава между 2008 и 2014 г. 2008-а е годината на световната криза. 2014-а – на американско-бандеровския преврат в Киев, който дава старта на световната (гео) политическа криза, изострайки рязко и в дългосрочна перспектива отношенията между Русия и САЩ и „колективния Запад“. В дългосрочна перспектива – защото превратът е акт на агресия от страна на определени сили от Запада срещу Русия, срещу руския свят, който се натъкна на – макар и не цялостен за съжаление, ограничен само с Крим – отговор на Русия. За да проведем разговора на тема какви епохи отмята браздата „2008–2014“, е редно първо да погледнем историята на капиталистическата система като цяло.

Генезисът на капитализма започва през третите „тъмни векове“ от европейската история – в периода между 50-те години на XIV и 50-те години на XVII в. Първите са в периода между XII и IX в. пр.Хр., когато рухва „старото“ Средиземноморие и от хаоса чрез полисната революция „изплува“ гръцкият свят. Вторите са в периода между VI и IX в., когато върху руините

на Римската империя и нейната „сянка“ – империята на Карл Велики – по време на сеньориалната революция възниква феодализмът. Третото „тъмни векове“, започнали с чумната епидемия, с „Черната смърт“ (1348), завършва с Вестфалския мирен договор (1648), който оформя държавата (state, „lo stato“ според Макиавели) като специфичен исторически субект наред с капитала. Ще изминат няколко десетилетия и във вид на масонството като негова първа историческа форма ще бъде създаден третият субект – затворените наднационални структури на световното координиране и управление, и с тях капиталистическата система ще придобие цялостност.

Третите „тъмни векове“ могат да бъдат наречени Времето на Бош. Макар това време да започва преди раждането на художника и да завършва почти половин век след смъртта му, епохата на прехода от една система към друга получава най-ясно отражение точно в неговите картини. Изобщо всички „тъмни векове“, които обикновено настъпват след края на системите и епохите, в известен смисъл са „Времена на Бош“, времена на социален ад, на поява на чудовища – както в човешки облик, така и във вид на нови, невиджани организации и структури, на прояви на асоциалност и зоосоциалност. Затова ранните епохи, фазите на които и да било нови системи, които са изход от „тъмните векове“ и тяхното преодоляване, се характеризират със строг социален контрол.

Епохата на ранния капитализъм обхваща периода от средата на XVII до 80-те години на XVIII век, белязани с началото на тройна революция – промишлена във Великобритания, социално-политическа във Франция (положила началото на масонските революции, продължила до 1848 г. и завършила с одържавяването на масонството и изчерпването на неговите **качествени** исторически възможности, вследствие на което в периода между 70-те и 80-те години на XIX век за новия етап на развитието на капиталистическата система са необходими затворени структури от нов тип и те отново са под сигурени от британците) и духовна, философска – в Германия. Ранният стадий от развитието на капиталистическата система се вмести в 130 години.

Тази система преживява своята „прогресивна зрялост“ в периода между 90-те години на XVIII и 20-те години на XX в., т.е. също за около 130 години, точно между, от една страна, Френската революция и нейния „експортен вариант“ – Наполеоновите войни, и от друга страна – Първата световна война. Тази война тегли определена много важна черта в историята на европейската цивилизация, на Запада, и точно това обозначава О. Шпенглер в труда си „Залезът на Европа“. Залезът на Европа в „пропастта на Историята“ не е случайно явление, а следствие от това, че на границата между XIX и XX век капитализмът изчерпва възможностите за своето постъпателно **икономическо** развитие. Ленин, който определя империализма като висш стадий на капитализма, като навечерие на социалистическата революция, **като цяло** е прав. Той греша в конкретиката: първо, навечерие на социалистическата революция не в целия свят и дори не в ядрото на капиталистическата система, а в полупериферията, в слабото звено на капиталистическата система – в имперска Русия. Второ, както се оказва, самият империализъм има не една, а няколко стадиялни форми. Карл Каутски, който посочва този факт на Ленин, е прав със своята схема за „ултраимпериализма“. XX в. показва няколко империалистически форми. Това са и държавно-монополистичния капитализъм (ДМК) и транснационалните компании (ТНК) и, накрая, днешният финансиализиран капитализъм, откъснат от каквото и да било реално, „физическо“ икономическо съдържание, „капитализъм-самоубиец“. Всички тези видове формират такова състояние на капитализма, в което икономическият потенциал на системата се оказва изчерпан, в което тя, тъй като е екстензивна по своя характер, изтощава планетата, пораждайки своя системен антипод – системният антикапитализъм във вид на СССР, в което развитието на системата се поддържа и насочва предимно от **извъникономически** фактори.

Това, което се случва през XX в., показва развитието или дори прогреса на капитализма за сметка най-вече на извъникономическите фактори и на тяхна основа. Става дума за разрушаването на промишлено-икономическите комплекси на капиталистическите страни – на Германия и Австро-Унгария през

Първата световна война; на Германия, Италия и Япония през Втората, а след това динамичното им възстановяване и използването му като фундамент и средство за икономическото развитие на капитализма. Специфична роля в капиталистическата динамика изиграват също така процесите на промишлено-икономическото възстановяване на СССР, т.е. на системния антикапитализъм през 30-те, втората половина на 40-те и първата половина на 50-те години на XX век („светското икономическо чудо“). Ала в началото на 60-те години на XX век „чудото“ на СССР привършва, а следвоенното развитие на капиталистическата система, най-вече в САЩ, започва да изпитва сериозни трудности. Може да се каже, че през 60-те години на XX век приключва възходящата фаза на късния тип развитие на капитализма и започва низходящата – кризисните явления от 70-те години на XX век показват това с цялата му очевидност.

Трудовете през 70-те и особено през 80-те години на XX век, посветени на капиталистическата система както на западните, така и на съветските икономисти, въпреки всички идеологически различия, съвпадат в мнението си за крайно безрадостната картина и в прогнозите си за развитието на капитализма, като често му дават само още няколко десетилетия живот. И по-конкретно у нас това са трудовете на С. Меншиков, В. Крилов, П. Кузнецову, В. Жарков, С. Медведков и редица други, които днес, в квазибуржоазната постсъветска Руска федерация, са напълно забравени и ненужни. На Запад за същото пишат Г. Кан, Х. Озбекхан, по-късно – група под ръководството на Б. Боунър, Р. Колинс (известен социолог, близък до военно-политическите кръгове, автор на множество фундаментални изследвания, включително и преведените на руски език „Социология на философията. Глобална теория за интелектуалната промяна“ и „Макроистория. Очерци за социологията на голямата продължителност“), М. Гел-Ман (носител на Нобелова награда, съсновател на института в Санта Фе), Х. Тиeman.

Деветата вълна на историческия процес, която нависва над капиталистическата система, оставя на нейните господари два избора: първият – да решат този проблем в сътрудничество със СССР; вторият – да унищожат СССР и социалистическия